

INFORMATOR

PORZUCONE NIEPEŁNOSPRAWNE

Projekt współfinansowany ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego

Mazowsze.
serce Polski

O FUNDACJI

Misją prowadzonych przez Fundację Odzyskać Radość działań oraz kampanii społecznych jest powszechne zwrócenie uwagi władz, mediów oraz obywateli na ogromne problemy, z jakimi borykają się każdego dnia w Polsce niepełnosprawne, porzucone dzieci oraz placówki lecznicze, które opiekują się nimi na co dzień.

Fundacja Odzyskać Radość od początku swojej działalności działa aktywnie na rzecz niepełnosprawnych, porzuconych maluchów, które znalazły swój dom w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznicznym w Kraszewie-Czubakach. Konsekwentnie dąży do poprawy warunków życiowych i zdrowotnych swoich podopiecznych, równocześnie, pracując nad kształtowaniem i zwiększeniem świadomości społecznej Polaków oraz opinii publicznej w zakresie wiedzy o niezwykle trudnej i poważnej sytuacji w jakiej znajdują się porzucone dzieci niepełnosprawne. Naszym celem jest pozyskanie konkretnej oraz wymiernej pomocy i wsparcia finansowego dla niepełnosprawnych dzieci, przebywających w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznicznym w Kraszewie-Czubakach.

Oddział opiekuje się przede wszystkim porzuconymi dziećmi poniżej trzeciego roku życia. Obecnie znajduje się w nim około trzydzieścioro – chorych i ciężko doświadczonych przez los – maluszków z całej Polski, którym nasza Fundacja pomaga „Odzyskać Radość”. Dzieci cierpią na poważne schorzenia i deformacje (ok. dziesięścioro z nich przebywa w stanie śpiączki), większość zaraz po urodzeniu została porzucona przez swoich rodziców. Należy podkreślić, że ZOL w Kraszewie-Czubakach, jako jedyny w Polsce opiekuje się także dziećmi dializowanymi otrzewnowo. Pomimo wielu sukcesów leczniczych oraz wychowawczych wciąż brakuje w oddziale środków na utrzymanie oraz edukację podopiecznych. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje jedynie leczenie i rehabilitację dzieci. Koszty utrzymania naszych podopiecznych są jednak znacznie większe, stąd też zaistniała potrzeba poszukiwania pozasystemowych rozwiązań oraz środków finansowych i właśnie dlatego powstała Fundacja Odzyskać Radość.

Szanowni Państwo,

w świadomości pełnosprawnej części społeczeństwa wciąż funkcjonuje stereotypowe przekonanie, że niepełnosprawni dorośli i dzieci, to osoby ograniczone nie tylko motorycznie, ale także i intelektualnie. Osoby takie odbierane są, jako niesamodzielne i nieproduktywne. Postrzega się je w kategorii ogromnego obciążenia socjalnego dla pozostałych, „normalnych” członków społeczeństwa i państwa.

Wspomniane powyżej negatywne postawy wobec niepełnosprawności wynikają z braku empatii wobec drugiego człowieka oraz faktu, że pełnosprawni obywatele nigdy sami nie doświadczyli problemu, z jakim zmagają się osoby z różnymi dysfunkcjami. Kolejnym powodem takich przekonań jest również brak bezpośredniego kontaktu i wzajemnej komunikacji z niepełnosprawnymi oraz stereotypowe myślenie na temat niepełnosprawności – a co za tym idzie – brak odpowiedniej edukacji oraz ogólna dezinformacja społeczeństwa.

Aby przyczynić się do zmiany i poprawy wizerunku dzieci niepełnosprawnych oraz kształtować wśród społeczeństwa pozytywną postawę akceptacji – opartej na tolerancji i szacunku dla problemów tych dzieci – Fundacja Odzyskać Radość postanowiła przeprowadzić kampanię informacyjną – zatytułowaną „Porzuczone-Niepełnosprawne”, której celem jest pomoc w zrozumieniu potrzeb niepełnosprawnych dzieci oraz przybliżenie opinii publicznej problematyki niepełnosprawności.

Pomimo, że polskie prawodawstwo zapewnia większość praw zapisanych w „Konwencji ONZ o prawach niepełnosprawnych”, to w życiu codziennym osoby niepełnosprawne wciąż napotykać wiele barier, które utrudniają – a czasem wręcz uniemożliwiają im – pełne uczestnictwo w społeczeństwie. Niepełnosprawność to nieustanna konfrontacja i osamotniona walka o przetrwanie. Jedynym, dostrzegalnym sposobem na przełamanie takiej izolacji i trudności codziennego życia jest właśnie szeroko pojęta integracja osób niepełnosprawnych i zdrowych.

Poprzez kampanię „Porzuczone-Niepełnosprawne” będziemy informować bezpośrednio o określonej, niewielkiej grupie dzieci, jednak jej społeczny wymiar – w odniesieniu do możliwości wystąpienia kolejnych porzuceń dzieci niepełnosprawnych – jest znacznie szerszy. Fundacja, realizując projekt i przedstawiając w nim sytuację porzuconych, niepełnosprawnych dzieci i związane z nią konsekwencje dla nich samych, chce w pewnym stopniu wywołać społeczną dyskusję nad konsekwencjami tego smutnego zjawiska.

Wierzmy, że nasza kampania przyczyni się do kształtowania świadomości społecznej w zakresie dostrzegania i rozumienia problemów dzieci niepełnosprawnych oraz – co niezwykle dla nas ważne – wskaże jak im pomóc.

Arkadiusz Chmielewski

Prezes Fundacji Odzyskać Radość

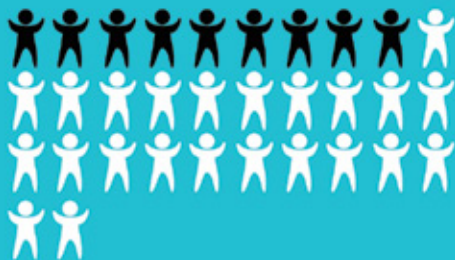
Projekt współfinansowany ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego

Mazowsze.
serce Polski

**PORZUCONE
NIEPEŁNOSPRAWNE**

72%

23 z 32

niepełnosprawnych małych pacjentów w ZOL dla dzieci i młodzieży to dzieci porzucone

*według danych ZOL dla dzieci i młodzieży w Kraszewie-Czubakach

ROZPOZNANIA U DZIECI

OUN (NP. PADACZKA)

WADY GENETYCZNE

DZIECI DIALIZOWANE

ŻYWIENIE DOJELITOWE

NIEDOWŁAD CZTEROKOŃCZYNOWY

WADY ROZWOJOWE (SERCE, SŁUCH, NIEDOWIDZENIE)

CHOROBY SOMATYCZNE

WCZEŚNIACTWO

OPÓŹNIONY ROZWÓJ PSYCHORUCHOWY

ŚREDNIA LICZBA SCHORZEŃ
U JEDNEGO DZIECKA

4

DZIECI Z SZANSĄ NA LEPSZE ŻYCIE

2

miesiące

WIEK NAJMŁODSZEGO
MAŁEGO PACJENTA

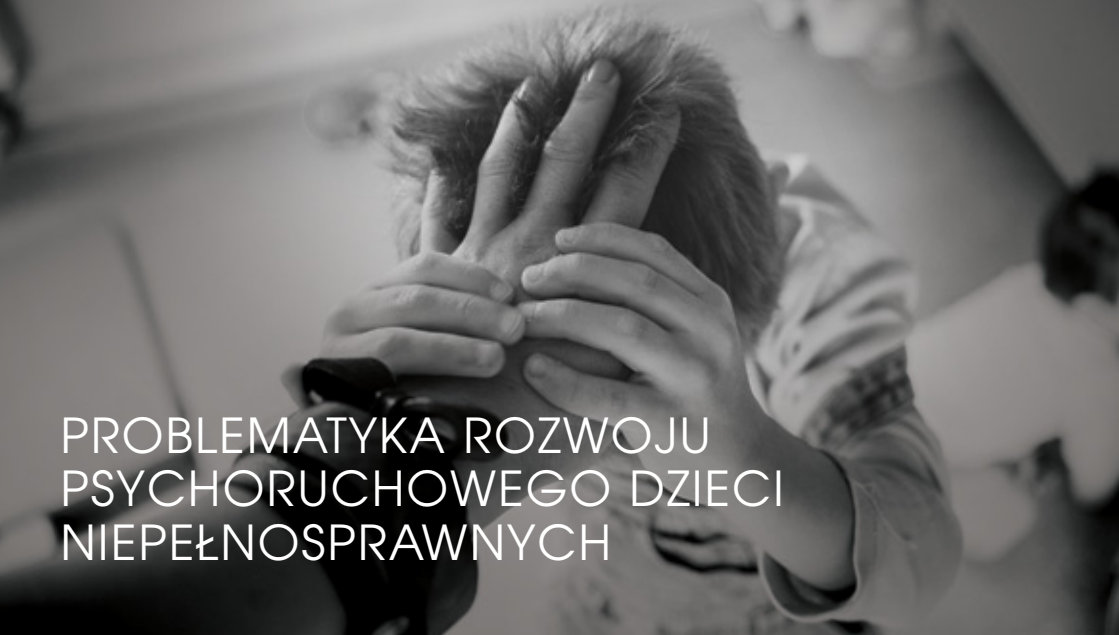
PRZYCZYNY
PORZUCEŃ
DZIECI

SPOŁECZNE

(złe warunki mieszkaniowe, niepełnosprawność rodziców, zaburzenia funkcjonowania społecznego, narkomania, alkoholizm)

EKONOMICZNE

**BEZRADNOŚĆ
WYCHOWAWCZA**

PROBLEMATYKA ROZWOJU PSYCHORUCHOWEGO DZIECI NIEPEŁNOSPRAWNYCH

W Polsce – według danych z Narodowego Spisu Powszechnego z 2011 roku – żyje blisko 4 700 000 niepełnosprawnych, z czego prawie 170 000 to dzieci w wieku do 14 lat. W państwowych domach dziecka i ośrodkach szkolno-wychowawczych przebywa około 25 000 dzieci, z czego około u 4000 stwierdzono niepełnosprawność.

W Zakładzie Opiekuńczo-Lecznicy w Kraszewie-Czubakach, na oddziale dziecięcym, przebywa szczególna grupa niepełnosprawnych – opuszczonych przez rodziców – dzieci, które ze względu na swój stan zdrowia, wymagają bezustannej uwagi, opieki oraz pielęgnacji. Funkcjonowanie psychoruchowe najmłodszych jest bardzo zróżnicowane: zależy od stanu ich zdrowia oraz stopnia upośledzenia umysłowego. W większości przypadków defekt intelektualny sprzężony jest z dodatkowymi schorzeniami i wadami rozwojowymi, takimi jak: wady wzroku, słuchu, niedowłady, porażenia kończyn.

W pierwszej grupie podopiecznych są dzieci, których aktywność życiowa ograniczona jest do przebywania w pozycji leżącej lub siedzącej na wózku rehabilitacyjnym. Z tymi dziećmi kontakt – zarówno emocjonalny, jaki i społeczny – jest znacznie utrudniony. Obserwuje się u nich upośledzenie procesów orientacyjno-poznawczych: od zaburzeń aż do całkowitego braku percepcji czy koncentracji uwagi mimowolnej. Dzieci te porozumiewają się z otoczeniem poprzez pojedyncze, nieartykułowane dźwięki lub też płacz i tylko w taki sposób potrafią wyrazić swoje potrzeby, emocje.

Druga grupa, to dzieci funkcjonujące na wyższym poziomie motorycznym: część z nich chodzi samodzielnie, natomiast pozostałe przemieszczają się, raczkując lub też pelzając. Porozumiewanie się z maluchami, przebywającymi w ośrodku – w większości przypadków – odbywa się poprzez komunikację pozawerbalną. Tylko jedna dziewczynka mówi, posługując się prostymi komunikatami i zdaniem. U małych pacjentów dostrzegalne jest upośledzenie czynności poznawczych, takich jak: spostrzeganie, uwaga, wyobraźnia, pamięć, myślenie i orientacja społeczna.

Pomimo, że większość maluchów niezwykle żywo okazuje przywiązanie, sympatię czy też wykazuje potrzebę kontaktów społecznych, to niestety nie potrafią one samodzielnie zadbać o swoje życie i bezpieczeństwo.

PORZUCONE-NIEPEŁNOSPRAWNE: SMUTNA RZECZYWIŚĆ

W poniższej części zostały przedstawione prawdziwe historie czwórki porzuconych, niepełnosprawnych dzieci: czteroletniej Kasi i Julii, dwu i półrocznego Alana oraz sześciolatniej Marty.

Zaznajamiając się ze stanem zdrowia dzieci oraz poznając historię ich porzucenia, ciężko pozostać obojętnym wobec ich losu – to opowieść o niezwykle trudnej relacji. *Nie oceniamy rodziców naszych podopiecznych* – wyjaśnia Katarzyna Stępińska, Dyrektor Ośrodka Opiekuńczo-Leczniczego w Kraszewie-Czubakach. *Nie zawsze odrzucenie wiąże się z brakiem miłości. (...) zdajemy sobie sprawę, że stało się tak, bo ich rodzice byli niewydolni, chorzy i dlatego rzekli się praw lub zostali ich pozbawieni. Zajmujemy się dziećmi z poważnymi obciążeniami, pozostawianymi po urodzeniu w oddziałach noworodkowych przez rodziny, borykające się z biedą, czy alkoholizmem, a także takie, które nie potrafią sprostać opiece nad ciężko chorym lub niepełnosprawnym dzieckiem. Próbujemy więc dla tych odrzuconych dzieci ustanowić pieczę zastępczą, zamiast rodziców¹.*

¹Źródło: wypowiedź pochodzi z artykułu Marty Maik „Wszystkie dzieci nasze są...” [w: Tygodnik Ciechanowski nr 22].

KASIA (4 lata)

Kasia przebywa w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznicznym dla Dzieci i Młodzieży w Kraszewie-Czubakach od 2010 roku. Tuż po narodzinach została porzucona przez matkę. Dziewczynka urodziła się z rozszczeniem kręgosłupa i przepukliną okołordzeniową. Ma stópki ustawione końsko-szpotaowo, przez co ma trudności z samodzielnym staniem i utrzymaniem równowagi. Kasia ma szansę samodzielnie chodzić, ale wymaga kolejnej operacji i nowych ortez, które tylko w części finansuje Narodowy Fundusz Zdrowia. Zakład – w którym przebywa dziewczynka – nie jest w stanie samodzielnie pokryć pozostałych kosztów zakupu ortez, stąd też szansa umożliwienia Kasi normalnego chodzenia, może zostać zaprzeczona. Opiekunem prawnym dziecka został pracownik ZOL.

JULIA (4 lata)

Julia trafiła do ZOL w Kraszewie-Czubakach z Interwencyjnego Ośrodka Preadopcyjnego w Otwocku w lutym 2012 roku. U dziewczynki rozpoznano upośledzenie umysłowe nieokreślone: intelektualnie kształtuje się na pograniczu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym i znacznym, stwierdzono również opóźniony rozwój mowy. Mimo to dziewczynka porusza się samodzielnie i uczęszcza do Przedszkola Specjalnego. Rodzice Julii zostali pozbawieni władzy rodzicielskiej, w ślad za tym został ustanowiony opiekun prawny, którym jest pracownik ZOL.

ALAN (2,5 roku)

Alan ma wrodzoną wadę serca i rozpoznano u niego zespół Jacobsa. Do ZOL trafił w listopadzie 2012 roku z Interwencyjnego Ośrodka Preadopcyjnego. Stwierdzono u niego także opóźniony rozwój psychoruchowy. Obecnie dziecko chodzi samodzielnie, wykonuje proste polecenia opiekunów, wymaga jednak karmienia przez personel medyczny. Alan jest w ciągu dnia aktywny, wykazuje dużą ciekawość, chętnie współpracuje w zakresie rehabilitacji. Chłopiec zwraca na siebie uwagę płaczem. Przy dalszej rehabilitacji ruchowej, psychologicznej i logopedycznej dziecko ma szansę na polepszenie rozwoju poznawczego oraz dużej i małej motoryki. Opiekunem prawnym dziecka został pracownik ZOL.

MARTA (6 lat)

Marta została przyjęta do ZOL w grudniu 2011 roku, z Pogotowia Rodzinnego w Szczecinie z rozpoznaniem: wcześniactwa, opóźnionego rozwoju psychoruchowego, niedoboru masy ciała i wzrostu. Na chwilę obecną dziewczynka porusza się samodzielnie, łatwo nawiązuje kontakty, mimo że nie porozumiewa się werbalnie i jest mało samodzielna w zakresie samoobsługi. Marta pozostaje pod kontrolą Poradni Specjalistycznych, wymaga ciągłej pomocy i wsparcia. Nosi okulary i aparat słuchowy. Rodzice dziewczynki zostali pozbawieni władzy rodzicielskiej, a opiekunem został pracownik ZOL.

**WIĘCEJ INFORMACJI NA TEMAT NASZYCH MAŁYCH
PACJENTÓW ZNAJDĄ PAŃSTWO NA STRONIE:**

www.porzucone-niepełnosprawne.pl

(w zakładce: PRAWDZIWE HISTORIE).

JAK POMÓC ODZYSKAĆ RADOŚĆ DZIECIOM?

Podstawowym i najważniejszym prawem każdego dziecka jest prawo do wychowywania się oraz dorastania w rodzinie. W sytuacji, kiedy dziecko pozbawione jest opieki ze strony rodziców, państwo zobowiązane jest do zapewnienia mu ochrony. W przypadku, gdy dziecko jest niepełnosprawne, zadaniem instytucji państwa jest zapewnienie mu możliwości leczenia, rehabilitacji, całodobowej opieki oraz wsparcia. Mimo to pojawia się wiele barier (prawodawstwo, problem „dzieci porzuconych”), przeszkód (opieszale procedury sądowe) oraz problemów (nie-dofinansowanie zakładów opiekuńczo-leczniczych, wykluczenie społeczne), z którymi muszą się zmagać placówki opiekujące się niepełnosprawnymi, porzuconymi dziećmi.

Dlatego należy podkreślić konieczność poniesienia przez społeczeństwo większej odpowiedzialności za los tych dzieci, potrzebę podjęcia dobrowolnych i aktywnych działań na rzecz polepszenia jakości ich życia i szans oraz przeciwdziałanie dyskryminacji.

- **SKUTECZNE UREGULOWANIE SYTUACJI PRAWNEJ DZIECI PORZUCONYCH-NIEPEŁNOSPRAWNYCH**
- **USPRAWNIENIE PROCEDUR SĄDOWYCH W SPRAWIE WYJAŚNIENIA SYTUACJI ORAZ ODPOWIEDZIALNOŚCI PRAWNEJ ZA „DZIECI PORZUCONE”**
- **WSPARCIE INSTYTUCJI PIECZY ZASTĘPCZEJ**
- **ZWIĘKSZENIE SZANS NA ADOPCJĘ DZIECI**
- **INICJOWANIE I WSPARCIE INICJATYW OBYWATELSKICH I POZARZĄDOWYCH ZABIEGAJĄCYCH O POPRAWĘ JAKOŚCI ŻYCIA DZIECI**
- **EDUKACJA ORAZ INTEGRACJA SPOLECZNA**

ZASTANAWIASZ SIĘ JAK MOŻESZ POMÓC?
MOŻLIWOŚCI JEST NAPRAWDĘ WIELE:
ODWIEDŹ STRONĘ

www.porzucone-niepelnosprawne.pl

POMOC: SZANSE I WYZWANIA

Dzieci w większości nowożytnych kultur społecznych otacza się szczególną troską i uwagą. Każdy rodzic oczekujący narodzin – zwłaszcza pierwszego dziecka – marzy, aby urodziło się zdrowe. Możliwość pojawienia się u malucha niepełnosprawności może obudzić ogromny lęk o przyszłość, złość czy frustrację oraz pokusę ucieczki od odpowiedzialności za losy najmłodszego członka rodziny. Dodatkowo rodzice obawiać się mogą wykluczenia społecznego, towarzyskiego oraz pewnego rodzaju stygmatyzacji poprzez posiadania „innego”, różniącego się od swoich rówieśników dziecka. Należy jednak pamiętać, że jednym z najważniejszych zadań rodziny, w której rodzi się dziecko, jest zapewnienie mu możliwie najlepszych warunków życia i rozwoju. Wskazane powyżej możliwe obawy rodzica, brak wsparcia najbliższej rodziny i otoczenia to główne przyczyny porzuceń dzieci niepełnosprawnych, które przecież już w pierwszym miesiącach życia wymagają szczególnej troski, wsparcia i miłości.

BARIERY W LECZENIU

Porzucone, niepełnosprawne dzieci stanowią szczególną grupę małych pacjentów, w której występuje znacznie większa liczba współistniejących schorzeń niż u „statystycznego”, chorego dziecka. W tych przypadkach, leczenie wiąże się z koniecznością podejmowania indywidualnych, często wykraczających poza funkcjonujące w publicznym systemie ochrony zdrowia planów działania. W określaniu zdrowotnych potrzeb małych pacjentów wiodącą rolę odgrywają przede wszystkim organizacje pozarządowe, które w oparciu o swoje ogromne doświadczenie, są w stanie sprostać zaistniałym problemom. Ważne jest zatem stworzenie sprawnych i optymalnych rozwiązań systemowych mogących przyczynić się do zwiększenia efektywności ich działań.

POTRZEBA EDUKACJA

Na podstawie opinii wydanych przez Poradnie Psychologiczno-Pedagogiczne najmłodszy pacjenci objęci są do 3. roku życia programem wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka. Wśród dzieci przebywających w ZOL w Kraszewie-Czubakach są też mali pacjenci, którzy realizują programy rocznych przygotowań przedszkolnych oraz trochę starsi, objęci obowiązkiem szkolnym.

Skuteczne realizowanie zadań edukacyjnych – zwłaszcza wśród ciężko chorych dzieci – wymaga podejmowania dodatkowych, wykraczających poza przewidziane przez system prawny, form działań, obejmujących m.in. zapewnienie specjalistycznego sprzętu, technologii oraz materiałów edukacyjnych czy też konieczności zatrudnienia dodatkowego, wykwalifikowanego personelu. Ważna jest także integracja pacjentów ze zdrowymi rówieśnikami. Wciąż jednak brakuje środków na podstawowe potrzeby wychowanków oddziału.

NAMIASKTA DOMU I RODZINY

Najlepszą i najskuteczniejszą metodą zapewnienia niepełnosprawnym dzieciom właściwych warunków życia i dalszego rozwoju jest rodzina i tworzony przez nią dom. Jednak w przypadku porzuconych, małych pacjentów sytuacja ta zmienia się diametralnie: jedynie odpowiednia opieka medyczna, empatia i otwartość na ich potrzeby oraz problemy zajmującego się nimi personelu, są w stanie zapewnić im podstawowe funkcjonowanie w ramach obowiązujących rozwiązań systemowych.

Dążenie do zrównoważonego rozwoju w przyjaznym środowisku powinno stanowić jedno z podstawowych podejmowanych działań zapobiegających wykluczeniu oraz marginalizacji społecznej porzuconych dzieci.

MOC KULTURY

Zapewnienie możliwości dostępu do pojawiających się form aktywności społecznej jest jednym z podstawowych działań podejmowanych wśród osób niepełnosprawnych. Jednak w związku z koniecznością ponoszenia dodatkowych nakładów finansowych przez placówki, opiekujące się niepełnosprawnymi dziećmi, aktywności kulturalne bywają najczęściej pomijane. Stąd też umożliwienie dostępu małych pacjentów do takich dziedzin życia społecznego, jak kultura, turystyka czy sport, opiera się głównie na inicjatywach podejmowanych przez organizacje pozarządowe. To właśnie one przeciwdziałają wykluczeniu społecznemu niepełnosprawnych, porzuconych dzieci, ucząc je, jak żyć w świecie „zdrowych”, przeciwdziałają popularnym wśród społeczeństwa stereotypom oraz „odczarowują” przekonanie o domniemanej „inności” małych pacjentów.

SZANSA NA LEPSZE ŻYCIE

Rozwój technologiczny i gospodarczy ma niezwykle korzystny wpływ na polski rynek pracy, który powoli otwiera się dla osób niepełnosprawnych, także dla tych z największymi dysfunkcjami i problemami zdrowotnymi.

Dlatego też, podejmując wśród małych pacjentów działania mające na celu poprawę ich stanu zdrowia, działania integracyjne czy też zapewnienie dostępu do edukacji, należy mieć na uwadze ich przyszłe funkcjonowanie w społeczeństwie. Zarówno instytucje publiczne, prowadzące politykę społeczną w Polsce, organizacje pozarządowe, jak i pracodawcy, powinny mieć świadomość, że intensywne prace z dziećmi pozwoli na wyrównanie ich szans życiowych, zatarcie granic oraz różnic pomiędzy pełnosprawnymi, a nimi oraz co najważniejsze: może umożliwić im choć częściowe, samodzielne zapewnienie swoich potrzeb bytowych oraz samorealizację.

POSZUKUJESZ INFORMACJI, PORADY, POMOCY?

Wybrane akty prawne dotyczące dzieci:

- Konwencja o Prawach Dziecka.
- Ustawa z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka.
- Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o Świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 25 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz niektórych innych ustaw.
- Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.
- Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Wybrane instytucje zajmujące się dziećmi:

- **Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej** (kontakt: tel. 22 661 10 00 | mpips.gov.pl)
- **Rzecznik Praw Dziecka** (kontakt: tel. +22 583 66 00 | www.brpd.gov.pl)
- **Rzecznik Praw Pacjenta** (kontakt: tel. +22 532 82 50 | www.bpp.gov.pl)
- **Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych** (kontakt: tel. +22 529 06 01 | www.niepelnosprawni.gov.pl)
- **Mazowieckie Centrum Polityki Społecznej** (kontakt: tel. + 22 622 33 06 | www.mcps.com.pl)

SŁOWNIK POJĘĆ

ADOPCJA – to taki stosunek prawny, jaki istnieje pomiędzy rodzicami a dzieckiem, a który powstał z woli zainteresowanych osób. Rodzice adopcyjni mają zarówno wszelkie prawa, które przysługują naturalnym rodzicom, jak i powinni spełniać wszystkie obowiązki właściwe dla normalnego stosunku rodzicielskiego. Trzeba jednak pamiętać, że przysposobienie jest tylko podobne do stosunków pomiędzy rodzicami a ich dzieckiem, m.in. dlatego, że istnieją sytuacje, w których adopcję można rozwiązać. Różne rodzaje przysposobienia pozwalają również na różne ułożenie więzi rodzinnych pomiędzy dzieckiem, rodzicami adopcyjnymi a rodziną rodziców adopcyjnych i rodziną dziecka.

DZIECKO PORZUCONE – to dzieci pozbawione opieki rodzicielskiej lub których rodzice zrzekli się praw rodzicielskich. W takich przypadkach, sąd opiekuńczy wyznacza dla każdego małoletniego (osoby, która nie ma jeszcze 18 lat) opiekuna prawnego, który jako przedstawiciel małoletniego jest powołany do jego reprezentowania i dokonywania w jego imieniu czynności prawnych. Jednak samo ustanowienie opiekuna prawnego nie zastąpi dzieciom rodziców. Problem „dzieci porzuconych” to przede wszystkim brak kochającej rodziny. Brak „bezpiecznego domu”, brak poczucia bezpieczeństwa, brak miłości. Porzucone dzieci w ośrodkach takich jak zakłady opiekuńczo-lecznicze otrzymują leczenie, pielęgnację i rehabilitację finansowane z NFZ oraz wyżywienie zapłacone przez Starostę.

INTEGRACJA SPOŁECZNA NIEPEŁNOSPRAWNYCH – to idea, kierunek przemian oraz sposób organizowania zajęć i rehabilitacji osób niepełnosprawnych wyrażające się w dążeniu do stworzenia tym osobom możliwości uczestniczenia w normalnym życiu, dostępu do tych wszystkich instytucji i sytuacji społecznych, w których uczestniczą pełnosprawni oraz do kształtowania ustosunkowań i więzi psychospołecznych między pełnosprawnymi i niepełnosprawnymi.

PIECZA ZASTĘPCZA – to forma opieki prawnej, sprawowanej w przypadku niemożności zapewnienia opieki i wychowania przez rodziców. Jest sprawowana w formie rodzinnej: rodzina zastępcza (spokrewniona, niezawodowa, zawodowa, w tym zawodowa pełniąca funkcję pogotowia rodzinnego i zawodowa specjalistyczna), rodzinny dom dziecka oraz w formie instytucjonalnej: placówka opiekuńczo-wychowawcza, regionalna placówka opiekuńczo-terapeutyczna oraz interwencyjny ośrodek preadopcyjny.

PORZUCONE-NIEPEŁNOSPRAWNE DZIECI.

LOS BYWA WOBEC NICH NIEZWYKLE OKRUTNY,
BEZLIŚCISNA RZECZYWISTOŚĆ POZBAWIŁA ICH UŚMIECHU.

Wejdź na stronę internetową kampanii
„Porzucone-Niepełnosprawne” :

www.porzuczone-niepelnosprawne.pl

i dowiedz się, jak możesz pomóc!

Możliwości jest naprawdę wiele!
Pomóżmy im odzyskać radość!

SEARCH

O PROJEKCIE
DIAGNOZA PROBLEMU
JAK POMÓC?
PRAWdziwe HISTORIE
PRAWO
PUBLIKACJE
AKTUALNOŚCI

START
DO POBRANIA
OPINIE
MAPA STRONY
REGULAMIN
KONKURS PLASTYCZNY
KONTAKT

PORZUCONE- NIEPEŁNOSPRAWNE.PL

PORZUCONE
NIEPEŁNOSPRAWNE
DZIECI TO

72%

(23 z 32)*
małych pacjentów

* według danych ZDZ, dla dzieci i młodzieży w Warszawie-Górczku

O PROJEKCIE

Niezwykła tragedia i smutna rzeczywistość porzuczonych i niepełnosprawnych dzieci w Polsce oraz wiele problemów, z którymi każdego dnia zmagają się ich opiekunowie, to główne powody rozpoczęcia przez Fundację Odbłyśnij Radość kampanii informacyjnej "Porzucone-Niepełnosprawne".

WIEK
NAJMŁODSZEGO
MAŁEGO
PACJENTA

2
miesiące

prawdziwe historie